

De Tragedie van Palestina en de Geopolitieke Blunder van het Westen: Van Mafiose Oorlogseconomieën tot de Nieuwe Zijderoute

Door Frank , 10 juni 2026

De Tragedie van Palestina en de Geopolitieke Blunder van het Westen: Van Mafiose Oorlogseconomieën tot de Nieuwe Zijderoute

Door Frank Dumon

Terwijl de westerse media zich verliezen in eindeloze afleidingen en politieke schijngevechten, sterft de realiteit in Gaza een stille, gruwelijke dood. Elke dag

worden 30 tot 40 onschuldige Palestijnen gedood. De menselijke ellende is zo immens dat woorden tekortschieten. Wat zich daar afspeelt, is niet slechts een lokale tragedie; het is het symptomatische eindstation van een falende westerse hegemonie. De prijzen op de zwarte markt zijn grotesk geworden. Voor een dozijn eieren en 5 liter drinkbaar water betalen wanhopige Palestijnen 200 dollar. Er is sprake van een mafiose oorlogseconomie waarin niet alleen Israël, maar ook bepaalde Egyptische actoren fortuinen verdienen aan de pure ellende van een volk dat vecht voor een beetje schoon water en elektriciteit.

We staren ons blind op bijkomstigheden en negeren de kern van de zaak. De hele situatie in het Midden-Oosten draait om één fundamentele kwestie: Palestina.

De Kern van het Conflict: Een Vergeten Bezetting

Iran, Hamas, Hezbollah en de Houthis worden in de westerse pers steevast weggezet als louter 'proxies' of terroristen. Maar wie de geschiedenis en het internationaal recht serieus neemt, ziet een andere realiteit. **Het zijn bondgenoten die vechten tegen een ondraaglijke bezetting.** Het hele Midden-Oosten is een kruitvat geworden omdat de wortels van het conflict – de ontzegging van een levensvatbare Palestijnse staat en de decennialange vernedering van een volk – nooit zijn opgelost.

Israël heeft onder [Benjamin Netanyahu](#) slechts één krankzinnig doel: een oorlog met Iran en **de definitieve onderwerping van de regio.** En ze hebben verloren. De globale publieke opinie is gekeerd; peilingen in 36 landen tonen aan dat 67% van de bevolking Israël's handelen nu als fundamenteel verkeerd beschouwt. Israël is verwickeld in een existentiële crisis, gevangen tussen de keiharde realiteit van internationale isolatie of de brute realiteit van de failliete Amerikaanse binnenlandse politiek.

Netanyahu werd geboren als zoon van Tzila Segal (28 augustus 1912; overleden op 31 januari 2000) en [Benzion Netanyahu](#) (geboren als Benzion Mileikowsky op 25 maart 1910; overleden op 30 april 2012). Zijn grootvader van vaderszijde, [rabbi](#) Mileikowsky, emigreerde in 1920 van wat nu [Polen](#) is naar het Britse mandaatgebied [Palestina](#) en veranderde de familienaam in Netanyahu.

Irans heeft Drie 'Nucleaire' Wapens

Israël weigert echter de nieuwe strategische realiteit te accepteren maar Iran heeft zijn afschrikking effectief uitgebreid naar Libanon en Gaza. Elke aanval op de 'as van het verzet' wordt beantwoord als een aanval op Teheran zelf.

Het cruciaal geopolitiek concept: Iran bezit in feite drie 'nucleaire' wapens die een militaire overwinning voor de VS en Israël onmogelijk maken.

- 1. De Straat van Hormuz:** De controle over deze vitale slagader van de wereldeconomie.
- 2. Het Hartland:** De diepe strategische alliantie met Rusland en China, de moderne belichaming van Mackinders hartlandtheorie.
- 3. De Nucleaire Drempel:** De daadwerkelijke nucleaire capaciteit die het land bezit, of op dit eigenste moment bouwt. Indien nodig met de hulp van Noord-Korea of Pakistan.

De VS en Israël proberen wanhopig greep te houden op de regio door de Amerikaanse militaire en inlichtingendiensten juridisch en structureel onlosmakelijk met Israël te verweven. Via obscure wetsvoorstellen, zoals 'Section 224', wordt het Amerikaanse toezicht op militaire leveranties volledig uitgehold. Israël wordt zo, zonder enige democratische controle, de facto de 51e staat van Amerika op het gebied van veiligheid en inlichtingen. Het is een perfide en gevaarlijke zet die haaks staat op de wil van 60% van de Amerikaanse bevolking, die steeds meer afstand wil nemen van deze onvoorwaardelijke steun.

Kolonel Lawrence Wilkerson is een gepensioneerd kolonel in het Amerikaanse leger en voormalig stafchef van de Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken. Hij bespreekt met Glenn Diesen in een [YouTube video](#) de diepe problemen waarin Israël en de VS zich bevinden. Israël reageert op de afnemende steun in de VS door middel van Sectie 244, dat **Israël wettelijk zal verankeren in het militair-industriële complex van de VS.**

De Neergang van de Maritieme Hegemonie

Wat de westerse leiders echter volledig missen, is de macro-historische verschuiving die zich onder hun neus voltrekt. De afgelopen 500 jaar baseerde het Westen zijn dominantie op maritieme macht: de controle over zeeën, smalle zeestraten en handelsroutes. Maar dit tijdperk loopt ten einde.

Zoals de historicus [Peter Frankopan](#) benadrukt in zijn analyse van de 'Nieuwe Zijderoute', verschuift de macht naar het continent. Rusland en China bouwen een enorm, autonoom netwerk van pijpleidingen, spoorwegen en landcorridors uit. Deze infrastructurele ruggengraat maakt hen immuun voor de westerse marineblokkades. Terwijl het Westen nog steeds probeert zeesancties op te leggen en de 'schaduwvloot' van Rusland te enteren – een wanhoopsdaad tegen een veel sterkere maritieme macht – bouwen de grootmachten van Eurazië een economisch fort dat niet van de zee afhankelijk is.

Het Westen is gevangen in de paradigma van de vorige eeuw, terwijl het Oosten de infrastructuur van de volgende eeuw aanlegt. De pogingen van de EU om de maritieme routes te militariseren zijn niet alleen zinloos, maar nodigen uit tot piraterij en vergelding in een multipolaire wereld waar het Westen de controle over de oceanen aan het verliezen is.

Europa Slaapwandeld naar de Afgrond

Nergens is dit intellectuele en strategische bankroet duidelijker zichtbaar dan in Europa. De Europese politieke leiders - van Starmer in het VK tot Macron in Frankrijk en Merz in Duitsland - gedragen zich als historische dwazen. Ze slaapwandelen richting een catastrofale oorlog.

In Oekraïne houdt Poetin momenteel de remmen nog ingetrapt. Hij houdt het 'water achter de dam' tegen, temidden van een Russische veiligheidsraad die steeds luider roept dat 'genoeg genoeg is' en dat NAVO-grondgebied wordt gebruikt voor aanvallen op Rusland. Maar de Europese leiders, verblind door ideologie en Atlantische dienstbaarheid, blijven provoceren. Ze begrijpen niet dat ze spelen met het vuur van Artikel 5 en een nucleaire escalatie.

Amerika zal Europa nooit helpen na hun dwaze en aanhoudende provocaties. Hun wapenarsenaal is trouwens bijna leeg en dat van Europa is quasi onbestaand. Geen enkele Amerikaanse jongeman zal vechten voor Trump, ze verhuizen liever naar Canada of Mexico. De gemanipuleerde westerse media hebben hun berichtgeving over het verliezende Oekraïne vrijwel stopgezet, maar het gevaar is groter dan ooit. Europa riskeert een nucleair conflict over een proxy-oorlog die het niet kan winnen, terwijl de eigen economie ten onder gaat aan de gevolgen van de verbroken banden met Rusland, met zijn enorme energievoorraden en grondstoffen, en met hoogtechnologisch Azië, daar waar de toekomst ligt.

De Illusie van Hegemonie

In een recent en ontluisterend [interview met presentator Nima Alkorshid](#) ontleedt de voormalige Zwitserse inlichtingenofficier en VN-strateeg Kolonel Jacques Baud (zwaar gesanctioneerd door de EU omwille van zijn correcte analyses) de huidige impasse in het Midden-Oosten. Hij biedt een genadeloze blik op de strategische fouten van het Westen, de verschuivende machtsverhoudingen in de regio, en de manier waarop binnenlandse politieke belangen het internationale landschap gijzelen.

Wat volgt is een kritische reflectie op de vier pijlers van Bauds betoog:

1. De erosie van het internationaal recht
2. De onderschatting van Iran

3. De rol van persoonlijk machtsbehoud
4. Het strategisch failliet van de westerse hoofdsteden.

De Selectieve Toepassing van het Internationaal Recht

Een van de meest schrijnende vaststellingen in de huidige geopolitieke realiteit is de systematische minachting voor het internationaal recht door de Verenigde Staten, Israël en hun belangrijkste Europese bondgenoten – met name het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk en Duitsland. Het internationaal recht wordt door deze actoren niet langer gezien als een bindend kader, maar als een instrument dat selectief wordt toegepast. Dit wordt pijnlijk duidelijk in de Libanon-crisis. De VN-macht UNIFIL, oorspronkelijk opgericht om de vrede te handhaven en de soevereiniteit van Libanon te beschermen, is gereduceerd tot een tandeloze toeschouwer. Omdat westerse landen, waaronder Frankrijk als grote troepenleverancier, Hezbollah uitsluitend als een terroristische entiteit bestempelen, is een onpartijdige vredesmissie onmogelijk gemaakt.

Het Westen kiest er voor om de internationale wetgeving te omzeilen wanneer het hun bondgenoot Israël betreft, wat de geloofwaardigheid van de op regels gebaseerde wereldorde volledig ondermijnt.

De Iraanse Veerkracht en de Amerikaanse Miscalculatie

De Amerikaanse en Israëlische strategie in de regio is gebouwd op een fundamentele en desastreuze misrekening: de aanname dat Iran hetzelfde lot zou ondergaan als Irak. Washington verkeerde in de illusie dat een snelle, overweldigende campagne het Iraanse regime en de samenleving binnen enkele dagen zou doen instorten. Het was een zware onderschatting van de Iraanse intelligentie, strategische diepgang en de veerkracht van haar bevolking.

In werkelijkheid is Iran niet geknakt, maar uitgegroeid tot een regionale macht die de balans in het Midden-Oosten heeft hertekend. Door een geloofwaardige afschrikingsstrategie te hanteren, heeft Teheran aangetoond niet onder de indruk te zijn van de Amerikaanse militaire aanwezigheid. De Verenigde Staten, **gewend aan asymmetrische oorlogen tegen zwakkere tegenstanders**, bleken niet voorbereid op een staat die de strategische diepgang bezit om de kosten van een conflict onaanvaardbaar hoog te maken voor de VS en haar regionale bondgenoten waaronder de Golfstaten, Turkije, Egypte en Jordanië.

Binnenlands Machtsbehoud als Driver voor Escalatie

Waarom blijven de spanningen escaleren als de strategische doelen onbereikbaar zijn geworden? Volgens Baud ligt het antwoord niet in staatsbelang, maar in de persoon van twee leiders: Benjamin Netanyahu en Donald Trump. De oorlogsdynamiek wordt in stand gehouden door de noodzaak van deze individuen om aan de macht te blijven en zich te onttrekken aan binnenlandse juridische en politieke druk. Netanyahu sleept de VS mee in een conflict dat hij niet alleen kan winnen, maar hij heeft de Amerikaanse militaire aanwezigheid nodig als een schild. Tegelijkertijd beseft Israël dat het wereldwijd op toenemende weerstand stuit. Om deze groeiende internationale isolatie en legitimiteitscrisis te counteren, heeft de Israëlische regering een ongekend communicatiebudget van maar liefst 750 miljoen dollar vrijgemaakt. Dit is een duidelijke indicatie van hoezeer men in Tel Aviv bewust is van het feit dat het mondiale imago fundamenteel is beschadigd, en men probeert dit met financiële middelen wat recht te trekken.

De 'Papieren Tijger' en de Strategische Leegte van Europa

Donald Trump blijft verkondigen dat Amerika weer geweldig is, maar de feiten op het terrein tonen een ander beeld. De Verenigde Staten zijn in de regio gereduceerd tot een 'papieren tijger'. Hun militaire bases, ooit symbolen van ongenaakbare macht, blijken kwetsbaar en bieden hun gastlanden geen effectieve bescherming meer. De mythe van de Amerikaanse onoverwinnelijkheid is in sneltempo aan het afbrokkelen.

Hetzelfde lot treft de Europese Unie. De EU, en met name de as Londen-Parijs-Berlijn, opereert met een verbluffend arrogante onwetendheid en een gebrek aan strategische autonomie. Europese leiders nemen beslissingen die niet gebaseerd zijn op een nuchtere, intellectuele analyse (brain-driven), maar worden gedreven door emotie, ideologische dogma's en buikgevoel (guts-driven). Ze negeren de waarschuwingen van hun eigen inlichtingendiensten en volgen blindelings de Amerikaanse koers, zonder dat dit enig Europees nationaal belang dient. Deze reflexmatige en strategisch zinloze houding getuigt van een diep gebrek aan politieke wijsheid in de huidige Europese hoofdsteden.

Conclusie: De Rekening Wordt Gepresenteerd

De tragedie van Palestina is de spiegel waarin het Westen zijn eigen morele en strategische failliet ziet.

Zolang we weigeren het conflict correct te karakteriseren – **als een strijd van een bezet volk tegen een bezettende macht** – zullen we de fouten blijven opstapelen. De unipolaire Amerikaanse droom is voorbij. De verschuiving van de macht naar het Oosten gaat sneller dan de meesten durven te voorspellen. De VS en

hun Europese vazallen zullen gereduceerd worden tot een schaduw van hun vroegere zelf. De enige manier om deze neergang te stoppen, is door de realiteit onder ogen te zien: het Midden-Oosten zal geen rust vinden zolang de Palestijnse kwestie onopgelost blijft, en het Westen zal zijn relevantie volledig verliezen zolang het vasthoudt aan een maritieme hegemonie die al lang door de geschiedenis is ingehaald.

De conflicten in het Midden-Oosten zijn het stuiptrekken van een oud, unipolair paradigma. Het Westen, geleid door leiders die vaak meer bezig zijn met binnenlands overleven dan met langetermijnstrategie, verliest zijn greep op de wereld. Iran en andere regionale actoren hebben aangetoond dat een strategisch doordachte aanpak effectiever is dan brute kracht. Zolang het Westen weigert het internationaal recht consistent toe te passen en blijft vertrouwen op intuïtie in plaats van intellect, zal het zijn eigen irrelevantie verder versnellen.

Vooruitgang in Europa zal alleen maar mogelijk zijn via een volledige vervanging van de huidige 'elites'. Deze (r)evolutie komt er na de onvermijdelijke crash die op ons afkomt.

<https://youtu.be/pYHKfh8NpQI>